

Олена Гасій, асистент
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава
Науковий керівник: Єгоричева С.Б., д.е.н., професор

УЧАСТЬ РЕГІОНАЛЬНИХ БАНКІВ В ІННОВАЦІЙНОМУ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ РЕГІОНУ

Вирішення стратегічних завдань фінансового забезпечення розвитку економіки потребує раціонального використання наявних фінансових ресурсів як на національному рівні, так і на рівні окремого регіону. Це пов'язано з тим, що зацікавленість банківських структур у стабільному економічному середовищі їх діяльності є настільки важливою, наскільки стійкість територіального економічного розвитку залежить від ефективного функціонування банківської системи. В цих умовах особливої актуальності набуває пошук нових моделей взаємодії банківських установ та економіки регіону, особливо її інноваційної складової.

Інноваційна діяльність, у зв'язку з її ризикованістю та непередбачуваністю результату, не дозволяє повномасштабно використовувати банківське кредитування для її фінансування. Основними проблемами фінансового забезпечення банківськими установами інновацій в регіонах є: відсутність реальної державної підтримки та державного фінансування; зниження кредитоспроможності підприємств під впливом макроекономічних факторів (наприклад, інфляції); фінансування інновацій за рахунок власних оборотних коштів підприємств при зростанні їх дефіциту; наявність значних диспропорцій кредитування різних галузей економіки; зростання проблемної заборгованості, що гальмує кредитний ринок; непропорційність територіального розміщення банківських установ, внаслідок чого одні регіони перенасичені ними, а інші відчувають нестачу; наявність регіональних диспропорцій у акумулюванні фінансових ресурсів та розміщенні банківських кредитів; падіння ефективності роботи підприємств реального сектору в регіонах; зменшення довіри населення до банків як запоруки стабільності їх ресурсної бази [1, с. 276].

Враховуючи вищезазначене, для регіональних банківських установ, на нашу думку, перспективним може стати пошук механізмів, що врівноважують та гармонізують інтереси більшості учасників процесів перерозподілу капіталу, маючи на увазі принципову єдність їх довгострокових цілей. Пряма участь регіональних банків у венчурному фінансуванні є важливою складовою реалізації механізму розподілу кредитного ризику між учасниками фінансування інноваційних проектів.

Механізм функціонування внутрішнього венчурного фонду банку має включати визначення мети створення, принципів діяльності та методів досягнення поставлених цілей. Право створювати внутрішні венчурні фонди повинні отримувати лише регіональні банки, котрі мають довгострокові стратегічні плани розвитку, сформовану клієнтську базу, позитивну ділову репутацію, тривалий досвід ведення бізнесу в банківській сфері; стабільні фінансові показники діяльності та повністю виконують нормативи НБУ.

Основним напрямом венчурного фінансування регіональних банків має стати сектор малого та середнього підприємництва, адже саме він є запорукою становлення середнього класу як основи стабільності суспільства.

Джерелами формування ресурсів внутрішнього венчурного фонду банку можуть бути виключно ресурси, сформовані в процесі діяльності, а саме: власний капітал; чистий прибуток банку.

Мобілізація ресурсів внутрішньобанківським венчурним фондом, в основному, здійснюється на регіональному ринку, зокрема, за рахунок коштів приватних інвесторів, а також бізнесу, що має вільні кошти та зацікавлений в їх прибутковому вкладенні. Розміщення ресурсів внутрішнім венчурним фондом має передбачати: вкладення ресурсів у високорентабельні проекти з метою забезпечення максимально ефективної діяльності малих підприємств; сприяння соціально-економічному розвитку регіону через підтримку розвитку малого та середнього бізнесу; задоволення потреб регіону в інноваційних продуктах та послугах.

Зацікавленість регіонального банку у створенні внутрішнього венчурного фонду полягає в отриманні максимального економічного ефекту від: 1) продажу частки у статутному капіталі створеного за рахунок венчурного фінансування підприємства; 2) продажу пакета цінних паперів інноваційного підприємства; 3) участі у капіталі інноваційного підприємства з метою отримання дивідендного доходу.

Таким чином, децентралізація процесів венчурного фінансування інноваційних проектів через створення внутрішніх венчурних фондів регіональними банками, на нашу думку, дозволить залучати цільові інвестиції в регіони та активізувати розвиток регіонального інноваційного підприємництва.

Список використаних джерел:

1. Гойхман М.І. Вплив банківської системи України на структуру й розвиток національної економіки / М.І. Гойхман // Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики. - 2014. - Вип.1 - С. 271 - 278.

Адрієнн Гомокі, студентка

ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород

Науковий керівник: Заславська О.І., к.е.н.

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМ ПОРТФЕЛЕМ БАНКУ В СУЧАСНИХ ЕКОНОМІЧНИХ УМОВАХ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Кредитний портфель економічна категорія відтворює три ключові взаємопов'язані між собою показники банківської діяльності: дохідність, ліквідність і ризик. Проблемами управління кредитним портфелем банку займаються такі вчені як А. П. Ковальов, І. А. Нідзельська, М. І. Савлук, А. М. Мороз, О. М. Тарасовець, П. М. Чуб. Серед відомих західних авторів, які досліджували у своїх працях проблеми сучасної портфельної теорії та банківського менеджменту, необхідно відзначити Л. Гітмана, Г. Марковіца, Дж. Маршалла, П. Роуза, У. Шарпа.